

munens Styrelse. Og det er, som jeg tidligere har gjort gældende, i Virkeligheden ganske urimeligt, at Købstadkommunerne her i Landet skulle styres saaledes, mange Gange af en Mand, som springer ud fra et ministerielt Kontor, og som ikke har det fjerneste Begreb om den Kommunes Interesser, hvis Interesser han skal varetage. Og naar han saa faar sat sig ind i Forholdene, bliver han maaske forflyttet til et bedre Embede, og saa kan man begynde forfra igen — ikke at tale om det Forhold, som oftere før har været fremdraget her i denne Sal, at Folk, der hverken have Sæde i Byraadet eller paa anden Maade ere knyttede til Byraadet, kunne blive konstituerede og faa Sæde og Stemme i et Byraad og maaske være med til at afgøre Sager, der kunne have stor og indgribende Betydning for Kommunen, — jeg vil ikke sige en Mand fra Gaden — jeg tror, jeg før har brugt dette Udtryk — men der er dog i alt Fald passeret Tilfælde, som have været ret graverende i denne Henseende, og jeg ved i alt Fald, at da Forslaget i sin Tid kom frem ad privat Vej fra vor Side, var det netop begrundet i dette Forhold.

Vi fra vor Side tro altsaa, ligesom vi altid have gjort det, paa, at dette Forslag er et godt Venstrebar, som vi fremdeles tilsige vor fulde Støtte paa dets videre Vej. Jeg vil tillige benytte Lejligheden til at sige den højtærede Indenrigsminister Tak for Begyndelsen af hans Foredrag, der syntes at være i høj Grad velvillig overfor Lovforslaget, men i Slutningen var der rigtignok en Ting, som jeg ikke syntes saa godt om. Jeg synes nemlig, at han understregede noget stærkt, at vi maatte vente, til Retsreformen var gennemført. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, syntes at tale lidt i en anden Retning, idet han mente, at vi skulde prøve, om ikke Retsreformen kunde gaa igennem i denne Samling. Men hvis jeg opfattede den ærede Indenrigsminister rigtigt, gik han ud fra, at vi først skulde søge at faa Retsreformen gennemført. Det turde dog være, at vi da kom til at vente lovlige længe, og det turde maaske ogsaa være, at der ikke var saa stærk Grund dertil. Jeg vilde sætte overordentlig Pris paa, om den højtærede Indenrigsminister havde udeladt den sidste Udtalelse og holdt sig til den første, hvori han nævnedes, at det var et rimeligt Krav, som her var fremme, et Krav, som Regeringen ogsaa vilde søge fremmet, og som man fra Regeringens Side vilde støtte. Og naar man — som

jeg gentagne Gange har nævnt — til, hvad der tidligere er passeret, — godt som alle dette Ministeriums Medlemmer tidligere have støttet dette Forslag, den Skikkelse, hvori det her foreligger, saa vil der for mig være noget Haab om, at vi maaske endogsaa i denne Samling kunde naa til at løse dette Spørgsmaal. Jeg tilstaar, at jeg nærer maaske ikke store Forventninger — men jeg kender ikke, hvad der foregaar bag Kulisserne — til, at Retsreformen skulde gaa igennem i denne Samling. Skulde det vise sig, vilde det jo slet ikke være hverken umuligt eller utænkeligt, at vi ogsaa kunde naa til at faa dette Forslag gennemført, som her foreligger, selv om vi skulde gaa den Vej, som Ministeren antydede. Men da jeg, som sagt, ikke tror saa særlig stærkt paa Retsreformens Gennemførelse i denne Samling, vilde jeg gerne have, at den højtærede Indenrigsminister vilde tage denne Bemærkning tilbage og holde sig til, hvad han først udtalte; saa vilde jeg være stærkere Haab om at naa frem ad den Vej, her er anvist.

Berntsen: Det foreliggende Lovforslag, hvis Formaal jo er at give Byraadene en Ret til at vælge deres Formænd eller deres Borgmestre, ligesom Sogneraadene siden Kommunalloven af 1867 have haft Ret til at vælge deres Formænd, er jo et gammelt Krav fra Venstres Side og ikke et nyt Spørgsmaal, som her kastes ind i Debatten. Dette Lovforslags Tanke have derfor mine Meningsfæller og jeg altid fulgt med Sympati, og det gøre vi fremdeles. Det, som er det urimelige i det nuværende Forhold, er jo det, at det i Virkeligheden slet ikke er den højtærede Indenrigsminister, som beskikker Byraadens Formænd — naar jeg undtager de faa Steder, hvor man har særlige Borgmestre, som ikke tillige ere Retsbetjente. Men det gaar jo, som bekendt, saaledes til, at Justitsministeren udnævner en Retsbetjent — og det er jo at haabe, at Justitsministeren altid er heldig i sit Valg i saa Henseende —, men naar saa Justitsministeren har beskikket en Retsbetjent i en af vore Købstæder, saa er der intet andet Valg, saa har den højtærede Indenrigsminister at beskikke den paagældende til Borgmester. Og det er jo slet ikke sikkert, at den vedkommende, fordi han er en dygtig Retsbetjent, har særlige Evner og Anlæg for at være Formand for et kommunalt Raad.

Jeg mener derfor, at der er Trang til